

Henning Philipsen (SF):

Jeg skal til indledning blankt erkende, at den radikale lov ikke har haft den allerstørste interesse for os.

Men når jeg har sagt det, må jeg også gøre opmærksom på, at jeg synes, dette forslag ligesom beskæftiger sig med det, jeg vil kalde småtingsafdelingen af den politiske tilværelse herinde, og jeg synes i og for sig, at man burde have beskæftiget sig med andre og vigtigere ting, men lad det nu være.

Vi mener ikke, det vil være rigtigt at ophæve denne ordning, så længe den fungerer legalt, og det gør den: der er en del mennesker, der er omfattet heraf, og det kan derfor ikke være rigtigt, at man, således som forslaget, som jeg forstår det, med et snup-tag — det, vi andre kalder en jordemoderløsning — ville fratage de mennesker den ordning, som de nu har indgået. Vi har den opfattelse — måske i modsætning til hr. Ninn-Hansen — at det ville være bedre, om man fik gennemført en fornuftig form for økonomisk demokrati og virksomhedsdemokrati, for så ville der være en rimelig baggrund for, at man ophævede denne lov, fordi det efter vor opfattelse ville være en mere rigtig form, hvorunder man kunne formulere demokrati, både hvad angår indflydelse på arbejdspladsen og økonomisk.

Men tillad mig alligevel et par bemærkninger om bemærkningerne til lovforslaget. Jeg kan ikke lade være med at erklære mig enig i hr. Otto Mørchs bemærkninger herom, når man læser den sprogbrug, der her anvendes. Nu er jeg normalt ikke sart, når det drejer sig om sprogbrug — jeg tror ikke, der er ret mange, der vil beskyldte mig for at være sart — men jeg vil til gengæld først og fremmest sige til hr. Glistrup, at det nytter altså ikke noget, at man den ene gang efter den anden her i folketingsssalen anvender den sprogbrug, man gør her, for så, når man får igen af samme skuffe — for det er jeg nemlig parat til — at optræde som mimoser ikke blot her på folketingets talerstol, men også rundt omkring på talerstole landet over, hvor man hævder, at man bliver forfulgt af de andre partier, og at de ikke vil have noget med fremskridtspartiet at gøre. Hr. Glistrup og fremskridtspartiet bør i hvert fald forstå, at betingelsen for, at vi kan tale ordentligt til hinanden, er, at man først og fremmest taler ordentligt til os. Vil

man ikke tale ordentligt til os, må man simpelt hen finde sig i at få nogen på huden. Så nytter det ikke noget, at man bagefter giver sig til at optræde som mimoser og tro, at man bliver forfulgt. Fremskridtspartiet og hr. Glistrup kan blive forfulgt af mange andre årsager, men når man selv lægger op til øretæver, må man finde sig i, at man får dem, og det gør man bl. a., når man anvender den sprogbrug, som er anvendt her i bemærkningerne til lovforslaget, og derfor skal jeg ikke holde mig tilbage med at give øretæver i forbindelse med bemærkningerne til lovforslaget.

Formanden:

En vis tilbageholdenhed er måske undertiden klog.

Ritta Ahm (KrF):

Selv om loven om udbyttedeling vel ikke er den lov, vi har hørt mest til, har den vel nok virket, og der er i hvert fald ingen tvivl om, at principperne i loven kan videreudvikles. Vi taler så meget i dag om indkomstpøolitik, og derfor synes jeg, det er for drastisk at ville ophæve loven fuldt ud, før vi har noget andet at sætte i stedet.

Når jeg ser bemærkningerne til lovforslaget, er det min klare opfattelse, at fremsættelsen mere er en provokation end en saglig afstandtagen fra udbyttedelingsloven, og derfor er det nok et spørgsmål, om lovforslaget kan bære en saglig debat.

Jeg kan dog ikke nære mig for at udtale ærgrelse over, at socialdemokratiet har låst sig fast på deres form for ØD og ikke har ment det relevant i en tid som denne at tage en saglig drøftelse op af hele udbyttedelingsspørgsmålet.

Der må kunne findes forskellige modeller for et lønmodtagerengagement, som bygger på en rimelig og retfærdig fordeling. Kristeligt folkeparti er af den opfattelse, at sådanne modeller kan opfylde flere formål, bl. a. opsparing til pension, køb af hus osv. Men vi finder det meget vigtigt, at der ikke bliver presset en fast model ned over virksomhederne og de ansatte, men at man får en mulighed for at eksperimentere sig frem til netop den model, der passer bedst.

Kristeligt folkeparti vil gerne være med til at skabe en yderligere demokratisering på arbejdspladsen med iagttagelse af den